

ἤρώτησεν ὁ Ἄστων, ὅστις ἦτο παιδίον πολὺ περιεργον.

«Διὰ νὰ γείνω δυνατός,» ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος ἀμέσως.

«Καὶ ἔμπορεῖ τάχα τὸ ὕδωρ νὰ μᾶς κάμῃ δυνατούς;» ἤρώτησεν ὁ Ἄστων.

«Αἱ καθαραὶ χεῖρες δύνανται,» — εἶπεν ὁ Ἑρρίκος· ἡ Βίβλος τὸ λέγει.

«Μὲ τὰ σωστά σου τὸ λέγεις;» ἤρώτησεν ἐκ νέου ὁ Ἄστων.

«Μάλιστα,» ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος, «ἡ Βίβλος λέγει, «Ὁ καθαρὸς τὰς χεῖρας θέλει ἐπαυξήσῃ τὴν δύναμιν αὐτοῦ.» «Ἐγὼ τὸ δοκιμάζω.»

«Οὐδέποτε ἤκουσα τοῦτο πρότερον,» — εἶπεν ὁ Ἄστων μετ' ἐκπλήξεως· «δι' αὐτὸ φαίνεται ἡ μήτηρ μου μ' ἐρωτᾷ πάντοτε, «Εἶναι αἱ χεῖρές σου καθαραί;» Ἄστων!» θέλω νὰ γείνω καὶ ἐγὼ δυνατός.»

«Λοιπὸν ἔχε τὰς χεῖράς σου πολὺ καθαράς καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ εὐκολον πρᾶγμα,» — εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

Ὁ μικρὸς Ἄστων δὲν ἦτο πολὺ βέβαιος περὶ τούτου· ἀλλ' ὅμως ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τοῦ σχολείου εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ τὴν Λουίζαν καὶ τὴν Μαρίαν, τὰς ἀδελφάς του, «Ἐμαθα σήμερον,» — εἶπεν εἰς τὴν Λουίζαν, — ἕνα τρόπον νὰ γείνῃ τις δυνατός!

«Πῶς,» — ἠρώτησεν ἡ Λουίζα.

«Ἐάν ἔχῃ τὰς χεῖράς του καθαράς,» ἐφώνασεν ὁ Ἄστων μετ' ἔμφασιν, — ἡ Βίβλος τὸ λέγει.

Ἡ Λουίζα ἐγέλασε, καθὼς καὶ ἡ Μαρία.

Εἰς τὸ γεῦμα ὁ Ἄστων τὸ ἀνέφερεν εἰς τὸν πατέρα του, καὶ εἶπε καὶ τὸν στίχον ἐκ τῆς Γραφῆς, τὸν ὅποιον ὁ Ἑρρίκος τὸν εἶχε διδάξει.

«Σὺ λαμβάνεις τὰς λέξεις κατὰ γράμμα,» — εἶπε χαμογελάσας ὁ πατὴρ του.

«Τί ἐννοεῖς μὲ τὸ κατὰ γράμμα;» — ἠρώτησε τὸ παιδίον.

«Καθὼς ἐκφράζουσιν αἱ λέξεις,» — εἶπεν ὁ πατήρ. Οὗτος ὁ στίχος, ὡς φαίνεται, ἐκφράζει, ὅτι αἱ καθαραὶ χεῖρες θέλουσι σοὶ δώσῃ σωματικὴν δύναμιν. Ἀλλ' ἡ γλώσσα εἶναι μεταφορικὴ, καὶ ἐννοεῖ ἄλλο παρ' ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον αἱ λέξεις ἐκφράζουσιν.

«Ποῦν εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνο;» ἠρώτησεν ὁ Ἄστων προθύμως.

«Ὁ Βασιλεὺς Δαβὶδ, — ἐνθυμεῖσαι, — ᾗδύχηθι νὰ τῷ δοθῇ καρδιά καθαρά, οὐχὶ βεθαίως καρδιά πλυμένη μετὰ σαπῶνι, ἀλλὰ καρδιά ἀγνή καὶ ἀκακος. Καθαραὶ χεῖρες λοιπὸν ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἐννοίαν· ἔχουσιν χεῖρες, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἐνοχοὶ ποταπῶν καὶ πονηρῶν πράξεων, — χεῖρες, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται εἰς τὸ καλὸν καὶ εὐγενές. Καρδιά καθαρά κάμνει χεῖρας

καθαράς, ἡ δὲ ρυπαρὰ κάμνει χεῖρας ρυπαράς. Ἐὰν κρατῇς τὰς χεῖράς σου ἀπὸ τοῦ κακοῦ, καὶ μηδέποτε πράττῃς ἀδικίαν· ἐάν τὰς κρατῇς καθαράς καὶ ἀγνάς θὰ γίνεσαι καθημερινῶς δυνατώτερος εἰς πᾶσαν καλὴν ὁδόν, — εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς. Τοῦτο καλεῖται ἡθικὴ, ἡ χριστιανικὴ δύναμις, καὶ εἶναι ἡ καλλίστη δύναμις, εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἀνατρέφει καὶ γυμνάζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ καλόν.

Ὁ Ἄστων, ὅστις εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς τε προσηλωμένους εἰς τοὺς τῷ πατρὶ τῷ ἐνῷ ὁμίλει, «Βλέπω,» — εἶπεν, — «ὅτι ὅσον καθαρώτεροι προσπαθοῦμεν νὰ ἦμεθα, τοσοῦτον εὐκολώτερον ἐμποροῦμεν νὰ ἦμεθα καθαροί. Ὅσον συγχρότερον πράττομεν τὸ καλόν, τόσον εὐκολωτέρα γίνεται εἰς ἡμᾶς ἡ ἐκτέλεσίς του. Τώρα ἐννόησα.»

«Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον,» — εἶπεν ὁ πατήρ, — «θὰ γινώμεθα δυνατώτεροι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθημερινῶς, καὶ ἐπὶ τέλος θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν εὐγενῆ χριστιανικὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς μᾶς ἐπλασε.»

«Ὅσον λυπηρὸν εἶναι νὰ εὐρίσκεται τις εἰς πλάνην εἰς τὰ πράγματα τὰ ἀφορῶντα τὸν Θεόν,» — εἶπεν ἡ Λουίζα ἡσώχως πρὸς τὴν μητέρα της.

«Θὰ εἶπω εἰς τὸν Ἑρρίκον τί ἀληθῶς σημαίνει ἡ φράσις αὕτη,» — εἶπεν ὁ Ἄστων, «ὁ δὲ τὸ νὰ μὴ πράττῃ τις ποτὲ πράξεις ρυπαράς, καὶ θὰ τὴν ἔχω ὡς γνωμικὸν, λέγων «χεῖρες καθαραί.»

«Οὕτω φρονῶ καὶ ἐγώ,» — εἶπεν ἡ μήτηρ μειδιῶσα «Ὁ καθαρὸς τὰς χεῖρας θέλει ἐπαυξήσῃ τὴν δύναμιν αὐτοῦ.» (Ἰωβ, ιζ'. 9.)

ΜΥΘΟΣ. — ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ.

Ἐκαμάριον πετώσα μετὰ χάριτος πολλῆς·

Τῶν πτερύγων της τὰ κάλλη μία νέα χρυσαλλίς,
«Καὶ τὴν σπύλβουσαν στολὴν μου θεωρήσατε,» ἐφώνει
«τὴν στολὴν μου, τὴν ὅποιαν εἰς τὸν κόσμον φέρω μόνη.»

«Δέν μου λέγετε τίς ἄλλος εἴμπορεῖ νὰ καυχῇθῃ

«Ὅτι δύναται ἔς τὸ κάλλος μὲ ἐμὲ νὰ συγκριθῇ;...»

«Ὅχι, ὄχι, τὸ κηρύττει εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶν' ἄλλος
«Ἐχων ὅσῃν ἐγὼ ἔχω λάμψιν χάριτος καὶ κάλλος...»

Μόλις εἶχε σιωπήσει, ὅτε βλέπ' ἀπὸ μακρὰν

Πρὸς αὐτὴν πετώσαν αἰφνης μίαν μέλισσαν μικράν...
Καὶ ἰδοὺς αὐτὴν μὲ φρίκην καὶ ἀποστροφὴν φωνάζει,
«ὦ! τί εἶν' αὐτὸ τὸ τέρας τὸ ὅποιον πλησιάζει!...»

«Καὶ μοῦ ἔλεγον πῶς ἔχει τόσας χάριτας! ἀλλὰ

«Τώρα βλέπω ὅτι ὅλα εἶναι ψεύδη παχυλά·
«Καὶ ἡ μέλισσα δὲν εἶναι, παρὰ ἐν ἀχρεῖον τέρας.
«Ποῦ καταμολύνει πάντα καὶ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἀέρας!...»

Ἡ δὲ μέλισσα εἰς ταῦτα ἀπεκρίθη παρρηθὺς,
 "Ὅχι ὅπως σὺ ὀπότεν ὑπὸ ἄλλου προσβλήθῃς,
 "Ἦτοι μὲ φωνὴν καὶ ὕβρει, ἀλλὰ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν·
 α' Ἐλα, φίλη, νὰ σοῦ δείξω τὴν μικρὰν μου κατοικίαν...

«Παρατήρησέ την... βλέπεις πόσον εἶναι καθαρά;
 αΚ εἰς τὴν τάξιν των βαλμένα εἶναι ὅλα μὴ χαρά;
 αΚύτταξε αὐτὰς τὰς θέσεις, φίλη μου, εἰς τὰς ὁποίας,
 α' Ἐχω διὰ τὸν χειμῶνα ἀρκετὰς ζωτροφίας...

α' Ἀπὸ τὰς τροφὰς ἐκεῖνας ζῶν ἀφθόνως καὶ ἐγώ,
 αΚαὶ τὴν τροφήν εἰς τοὺς ἀνθρώπους γλυκυτάτην χορηγῶ...
 α' Ἰσως εἶναι ἡ μορφή μου ἀποτρόπαιος, ἀλλ' ὅμως
 α' Ὅλοι λέγουσι ὅτι εἶμαι φιλεργὸς καὶ οἰκονόμος...

α' Ἀλλ' ἐσένα ἡ ὁποία τόσον μὲ περιφρονεῖς
 αΣὲ δὲν ἤκουσα ποτὲ μου νὰ σὲ ἐπαινῇ κανεὶς!
 αΔιὰ τοῦτο ὅσας λέξεις κατ' ἐμοῦ κατηγορίας,
 αΔέν τας θεωρῶ διόλου ἀπαντήσεως ἀξίας.

αΜίαν ὅμως νὰ σοῦ δώσω συμβουλίην ἐπιθυμῶ
 αΤῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν καὶ ἀλήθειαν τιμῶ·
 αΕἶναι ἄθλιος ἐκεῖνος, ὅστις δίδει σημασίαν
 αΕἰς τοῦ σώματος τὰ κάλλη καὶ μισεῖ τὴν ἐργασίαν...

Π. Ι. Φ.

ΜΙΚΡΟΣ ΤΙΣ ΗΡΩΣ.

Παιδίον τι, τὸ ὁποῖον ἡγάπα μὲ ὅλην τὴν καρδίαν
 του τὸν Χριστόν, ἦτον ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ δωμάτιόν
 του προσευχόμενον, ὅτε ὁ πατήρ του, ὁ ὁποῖος ἐμί-
 σει τὴν θρησκείαν, εἰσῆλθε καὶ εἶπεν ἀμέσως πρὸς
 αὐτὸ, νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ προσεύχεται, προσθέσας,
 α' Ἐάν σὲ εὖρω πάλιν προσευχόμενον, θὰ σὲ διώξω
 ἀπὸ τὴν οἰκίαν.»

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ πατήρ ἐπιστρέψας ἀπὸ
 τὰς ἐργασίας του εὗρε πάλιν τὸν υἱόν του γονυκλι-
 τῇ καὶ ἀμέσως τὸν εἶπε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν.

Τὸ παιδίον, ἀφοῦ ἐφίλησε τὴν μητέρα του καὶ τὴν
 ἀδελφὴν του, ἤτοιμάζετο νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς διατα-
 γὰς τοῦ πατρὸς του, ὅτε ὁ πατήρ του κλαίων τῷ εἶ-
 πεν, α' Ἰωάννη, δὲν θὰ ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν οἰκίαν,
 Εἴσαι μικρὸς ἥρως.»

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαγωγῆς ταύτης τοῦ παιδὸς
 ἦτον ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἔγεινε καὶ ὁ πατήρ του ἄν-
 θρωπος προσευχῆς.

ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ.

Ἡμεῖς θαυμάζομεν, καὶ δικαίως, τὸν βαθμὸν τῆς
 λεπτότητος, λειότητος καὶ ὠραιότητος, εἰς ὃν ἔφθα-
 σεν ἡ ἀνθρωπίνη τέχνη· ἀλλ' ὅμως καὶ αὐτὰ τὰ καλ-
 λιστα καὶ ἐντελέστατα ἔργα αὐτῆς φαίνονται χον-
 δροειδῆ καὶ ἄμοιρα καλλονῆς παραβαλλόμενα μὲ τὰ
 ἔργα τῆς φύσεως· τὴν ἀνακάλυψιν τῆς διαφορᾶς ταύ-

της χρεωστοῦμεν εἰς τὸ μικροσκοπίον. Ἰδοὺ μερικά
 παραδείγματα. Ἐάν ἐξετάσωμεν διὰ τοῦ μικροσκο-
 πείου τὴν λεπτοτάτην βελόνην, βλέπομεν αὐτὴν ὁ-
 μοιάζουσαν μὲ ἀνώμαλον βάρβδον σιδήρου, ἐνῷ τὸ
 κέντρον τῆς μελίσης διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐργαλείου πα-
 ρουσιάζει καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ μήκος ἐπιφάνειαν λειο-
 τάτην, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀνωμαλίας, καὶ τελειώ-
 νει εἰς ἀδιόρατόν τι ἄκρον.

Ἡ λεπτοτάτη κλωστή, ἥτις κατασκευάζεται διὰ
 τῆς ἐντελεστάτης μηχανῆς, φαίνεται ὑπὸ τὸ μικροσκο-
 πιον χονδροτέρα καὶ ἀνωμαλωτέρα τῶν κοινῶν σχοι-
 νίων ἐκ κανάθειας—ἐνῷ ἡ ὑπὸ τοῦ μεταξοσκώληκος
 κατασκευαζομένη κλωστή οὐδεμίαν καθ' ὅλον τὸ μῆ-
 κός της παρουσιάζει ἀνωμαλίαν ἢ ἀνισότητά πάχους.

Αἱ μικρόταται στιγμαὶ, τὰς ὁποίας δυνάμεθα νὰ
 κάμωμεν μὲ κονδύλιον, φαίνονται ἀνώμαλοι δίσκοι,
 ἐνῷ τὰ εἰς τὰ περὰ τῶν ἐντόμων στίγματα παρου-
 σιάζονται ἐντελῶς καὶ ἀκριβῶς κυκλικὰ.

Ἡ λεπτοτάτη ζωγραφία παρουσιάζεται ὑπὸ τὸ μι-
 κροσκοπίον τραχεῖα καὶ ἀνώμαλος, ἄμοιρος καλλο-
 νῆς περὶ τε τὴν τέχνην καὶ τὸν χρωματισμὸν, τὸ δὲ
 ὠραιότατον βερνίκιον φαίνεται ἀπλῆ ἀνωμαλία· ἐνῷ
 ὅσον περισσότερον καὶ ἀκριβέστερον ἐξετάζομεν τὰ ἔργα
 τοῦ Θεοῦ, τοσοῦτον εὐρίσκομεν αὐτὰ ἐντελέστερα,
 ἀμύμητα.

Εἰς τὰ ἅπαντα εἶδη τῶν ἐντόμων ὁποία ἀναλογία,
 ἀκρίβεια, ὁμοιόμορφον καὶ συμμετρίαν εἰς ἅπαντα τὰ
 ὄργανα! Ὅποια ἀφθονία χρωμάτων ἐπὶ τῶν σωμα-
 των, τῶν πτερῶν, καὶ τῶν κεφαλῶν, τῶν τε πτηνῶν
 καὶ ἐντόμων! Πόσον ὑψηλὴ ἡ τελειότης! πόσον ἀ-
 μύμητος ἡ στιλπνότης! πόσον ἐξαιρετὰ ἅπαντα τὰ ἔρ-
 γα τοῦ Θεοῦ! Ὅλα ἐγένοντο μὲ σοφίαν καὶ ἀγαθό-
 τητα καὶ ἡ θεωρία καὶ ἐξέτασις αὐτῶν πρέπει νὰ μᾶς
 κινή εἰς θαυμασμὸν καὶ ἀγάπην πρὸς αὐτόν.

ΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ;

Μία διδασκάλισσα ἐνὸς Κυριακοῦ σχολείου ἠρώ-
 τησε μίαν φορὰν τὰ κοράσια τῆς τάξεώς της, εἰς
 ποίαν ἡλικίαν ἔπρεπεν οἱ ἄνθρωποι νὰ δώσωσι τὴν
 καρδίαν των εἰς τὸν Θεόν καὶ νὰ γείνωσιν εὐσεβεῖς
 Χριστιανοί; Ἐπαιδὴ δ' ἐκεῖνα ἐσιώπων, ἡ διδασκά-
 λισσα ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ αὐτὰ, ἀρχίσασα ἀπὸ τοῦ με-
 γαλειτέρου.

—Τί λέγεις σὺ, Μαρία, πότε πρέπει νὰ δώσω-
 μεν τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Θεόν;

—Ὅταν ἦμεθα 13 ἐτῶν,—εἶπεν ἡ Μαρία.

—Σὺ δὲ Ἰωάννη, πότε νομίζεις;

—Ὅταν ἦμεθα 10 ἐτῶν,—εἶπεν ἐκεῖνος.